REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: Pr-509/2026-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski radni sud u Zagrebu, po sutkinji Lidiji Repar Habulinec, u pravnoj stvari tužiteljice Sandre Srpak iz Zagreba, Aleja Blaža Jurišića 27, OIB:95372534908, koju zastupa punomoćnik Luka Mardešić, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Doma za starije osobe Dubrava - Zagreb, Zagreb, Milovana Gavazzija 26, OIB: 86792006248, kojeg zastupa punomoćnik Josip Letica, odvjetnik u Zagrebu, radi isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene dana 28. listopada 2026., u prisutnosti zamjenice punomoćnika tužiteljice Ane Lasić, odvjetničke vježbenice i punomoćnika tuženika Josipa Letice, odvjetnika, dana 2. studenog 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

"Nalaže se tuženiku DOM ZA STARIJE OSOBE DUBRAVA – ZAGREB, OIB: 86792006248, Milovana Gavazzzija 26, 10040 Zagreb, platiti tužiteljici SANDRI SRPAK, OIB: 95372534908, Aleja Blaža Jurišića 27, Zagreb iznos od 5.186,78 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom, koja se određuje za razdoblje od 1. prosinca 2020. godine pa do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, tekućom na iznos od:

- 93,43 EUR počevši od 15.01.2021.
- 104,27 EUR počevši od 15.02.2021.
- 90,28 EUR počevši od 15.03.2021.
- 93,74 EUR počevši od 15.04.2021.

- 90,45 EUR počevši od 15.05.2021.
- 94,46 EUR počevši od 15.06.2021.
- 93,37EUR počevši od 15.07.2021.
- 92,40 EUR počevši od 15.08.2021.
- 97,26 EUR počevši od 15.09.2021.
- 89,51 EUR počevši od 15.10.2021.
- 92,53 EUR počevši od 15.11.2021.
- 43,80 EUR počevši od 15.12.2021.
- 103,68 EUR počevši od 15.01.2022.
- 70,18 EUR počevši od 15.02.2022.
- 94,43 EUR počevši od 15.03.2022.
- 93,06 EUR počevši od 15.04.2022.
- 101,43 EUR počevši od 15.05.2022.
- 103,59 EUR počevši od 15.06.2022.
- 100,86 EUR počevši od 15.07.2022.
- 102,51 EUR počevši od 15.08.2022.
- 102,37 EUR počevši od 15.09.2022.
- 95,68 EUR počevši od 15.10.2022.
- 106,27 EUR počevši od 15.11.2022.
- 107,99 EUR počevši od 15.12.2022.
- 105,01 EUR počevši od 15.01.2023.
- 105,90 EUR počevši od 15.02.2023.
- 93,44 EUR počevši od 15.03.2023.
- 100,58 EUR počevši od 15.04.2023.
- 89,48 EUR počevši od 15.05.2023.
- 119,17 EUR počevši od 15.06.2023.
- 117,29 EUR počevši od 15.07.2023.
- 117,03 EUR počevši od 15.08.2023.
- 129,40 EUR počevši od 15.09.2023.
- 134,34 EUR počevši od 15.10.2023.
- 130,84 EUR počevši od 15.11.2023.
- 139,36 EUR počevši od 15.12.2023.
- 139,19 EUR počevši od 15.01.2024.
- 143,12 EUR počevši od 15.02.2024.
- 129,17 EUR počevši od 15.03.2024.
- 188,97 EUR počevši od 15.04.2024.
- 169,99 EUR počevši od 15.05.2024.
- 198,14 EUR počevši od 15.06.2024.
- 190,71 EUR počevši od 15.07.2024.
- 193,53 EUR počevši od 15.08.2024.
- 194,57 EUR počevši od 15.09.2024.

pa sve do isplate, u roku od 15 dana.

- kao i naknaditi joj parnični trošak sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od presuđenja pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana."

II. Nalaže se tužiteljici naknaditi tuženiku trošak parničnog postupka u iznosu od 750,00 eura, sa zakonskim zateznim kamatama od 2. studenog 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je zaposlena kod tuženika na radnom mjestu Zdravstveni djelatnik u sustavu socijalne skrbi (medicinska sestra) u Odjelu zdravstvene njege i brige o zdravlju. U razdoblju od 1. studenog 2020. godine do 24. kolovoza 2024., tužiteljica je obavljala poslove u ustrojstvenim jedinicama koje pružaju zdravstvenu skrb pacijentima oboljelim od bolesti COVID-19, sve prema rasporedu poslodavaca odnosno tuženika. U razdoblju trajanja epidemije COVID-19, koja je proglašena 11. ožujka 2020. Odlukom Ministarstva zdravstva, Vlade Republike Hrvatske je 7. prosinca 2020. godine donijela Odluku Vlade Republike Hrvatske o posebnoj nagradi radnicima u sustavu zdravstva, koji obavljaju poslove vezane za pružanje skrbi zdravstvene skrbi pacijentima oboljelim od Bolesti COVID 19, Odluku Vlade Republike Hrvatske o posebnoj nagradi pripadnicima oružanih snaga Republike Hrvatske - Zdravstvene službe koji obavljaju poslove vezane za pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelim od COVID-19, Odluku Vlade Republike Hrvatske o posebnoj nagradi radnicima u sustavu socijalne skrbi koji obavljaju poslove vezane za brigu o zdravlju i njegu korisnika usluge smještaja ili organiziranog stanovanja oboljelima od bolesti COVID-19, koje su objavljene u Narodnim novinama broj 136/20 od 9 prosinca 2020.godine. U točki I. Odluke o posebnoj nagradi radnicima u sustavu socijalne skrbi koji obavljaju poslove vezane za brigu o zdravlju i njegu korisnika usluge smještaja ili organiziranog stanovanja oboljelim od bolesti COVID-19, određeno je da se radnicima u sustavu socijalne skrbi koji obavljaju poslove vezane za brigu o zdravlju i njegu korisnika smještaja ili organiziranog stanovanja oboljelima od bolesti COVID-19 utvrđuje posebna nagrada. Posebna nagrada se utvrđuje u iznosu od 10% osnovne plaće radnika, a isplaćuje se uz plaću radnika što je razvidno iz članka I. predmetne Odluke stavka 1. i 2. Tužiteljici nije obračunavana ni isplaćivana nagrada propisana Odlukom o posebnoj nagradi radnicima u sustavu socijalne skrbi koji obavljaju poslove vezane za brigu o zdravlju i njegu korisnika smještaja ili organiziranog stanovanja oboljelim od bolesti COVID-19 za razdoblje od 1. prosinca 2020. godine do 24. kolovoza 2024., te tužiteljica potražuje da joj tuženik isplati tako uskraćeni iznos koji bi tužiteljici pripadao temeljem predmetne Odluke. Odlukom o posebnoj nagradi radnicima u sustavu socijalne skrbi koji obavljaju poslove vezane za brigu o zdravlju i njegu korisnika smještaja ili organiziranog stanovanja oboljelim od bolesti COVID-19 propisano je: „I. Radnicima u sustavu socijalne koji obavljaju poslove vezane za brigu o zdravlju i njegu korisnika

smještaja ili organiziranog stanovanja oboljelima od bolesti COVID-19, utvrđuje se posebna nagrada. Posebna nagrada iz stavka I. ove točke utvrđuje se u iznosu od 10% od osnovne plaće radnika, a isplaćuje uz plaću radnika. II. Posebna nagrada iz točke I. ove Odluke isplaćuje se radniku za vrijeme koje je sukladno rasporedu rada poslova obavljao u jedinicama za skrb o oboljelima od bolesti COVID-19. V. Primjena isplate u skladu s ovom Odlukom započinje s obračunom plaće za mjesec studeni 2020:“ Sukladno čl. 9. st. 3. Zakona o radu (NN 93/14, 127/17, 98/19), propisano je: „Ako je neko pravo iz radnog odnosa različito uređeno ugovorom o radu, pravilnikom o radu, sporazumom sklopljenim između radničkog vijeća i poslodavca, kolektivnim ugovorom ili zakonom, primjenjuje se za radnika najpovoljnije pravo, ako ovim ili drugim zakonom nije drukčije određeno.“ Dakle, tuženik je bio u obvezi postupiti u skladu s predmetnom Odlukom i na taj način pravilno obračunati plaću tužiteljici te isplatiti iznos predmetnog potraživanja, odnosno Posebne nagrade koja se utvrđuje u iznosu od 10% od osnovne plaće radnika, a isplaćuje uz plaću radnika.

2. Stoga predlaže obvezati tuženika na isplatu iznosa od 5.186,78 eura bruto, s kamatama od dospijeća svakog pojedinog iznosa do isplate, uz naknadu parničnog troška, s kamatama od presuđenja do isplate.

3. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava tužbeni zahtjev u cijelosti kao pravno i činjenično neosnovan. Tuženik ističe kako nije sporno da je tužiteljica bila zaposlena kod tuženika na radnom mjestu zdravstvenog djelatnika u sustavu socijalne skrbi u Odjelu zdravstvene njege i brige o zdravlju. Nije sporno da je Vlada Republike Hrvatske dana 7. prosinca 2020. godine donijela Odluku o posebnoj nagradi radnicima u sustavu socijalne skrbi koji obavljaju poslove vezane za brigu o zdravlju i njegu korisnika usluge smještaja ili organiziranog stanovanja oboljelima od bolesti COVID-19 (dalje u tekstu: Odluka). No, tuženik navodi kako predmetna Odluka, kao odluka izvršne vlasti u Republici Hrvatskoj, nije i ne može biti izvor prava temeljem kojeg se određuje plaća zaposlenika kod tuženika. Naime, sukladno članku 90. stavku 2. Zakona o radu (NN br. 93/2014, 127/2017, 98/2019, 151/2022, 64/2023, dalje u tekstu: ZOR) radnik ostvaruje plaću prema propisanim, utvrđenim ili ugovorenim osnovama odnosno mjerilima određenim posebnim propisom, kolektivnim ugovorom, pravilnikom o radu ili ugovorom o radu. Niti jednom odredbom ugovora o radu, kolektivnog ugovora, pravilnika o radi i/ili drugog izvora radnog prava nije određeno pravo tužiteljice na nagradu za obavljanje poslova brige o zdravlju i njege korisnika oboljelima od COVID-19, tzv. Covid dodatak. Odluka izvršne vlasti, nije propis u smislu članka 90. stavka 2. ZOR-a kojim bi se propisivala ili utvrđivala plaća radnika. Sama tužiteljica se u točki III. svoje tužbe poziva na članak 9. stavak 3. ZOR-a kojim je propisana primjena za radnika povoljnijeg prava u slučaju različitog uređenja nekog prava u različitim propisima, no u propisima nabrojanim u predmetnom članku ZOR-a nema spomena odluka izvršne vlasti kao izvora prava, već se kao izvori prava navode ugovor o radu, sporazum radničkog vijeća i poslodavca, kolektivni ugovor te zakon. Nadalje, donošenje predmetne Odluke Vlada Republike Hrvatske temelji na članku 8. i 31. stavku 2. Zakona o Vladi Republike Hrvatske (Narodne novine br. 150/2011, 119/2014, 93/2016, 116/2018, dalje u

tekstu: ZOVRH) Člankom 8. ZOVRH propisano je: "Vlada ili od nje ovlašteno tijelo upravlja, raspolaže i koristi se imovinom Republike Hrvatske, ako posebnim zakonom nije drukčije određeno." Člankom 31. stavkom 2. ZOVRH se određuje sljedeće: "Odlukom se uređuju pojedina pitanja iz nadležnosti Vlade ili određuju mjere, daje suglasnost ili potvrđuju akti drugih tijela i pravnih osoba, te odlučuje o drugim pitanjima o kojima se ne donosi propis." Odluka o plaćama djelatnika u sustavu socijalne skrbi nije pitanje o kojem se ne donosi propis te ista definitivno nije u nadležnosti Vlade Republike Hrvatske kao izvršne vlasti, niti sukladno odredbama ZOR-a Vlada RH može jednostranom odlukom nametati obveze ustanovama socijalne skrbi, pogotovo onima kojima uz navedeno osnivač nije Republika Hrvatska već jedinica lokalne odnosno područne samouprave, budući da i sam članak 8. ZOVRH na koji se tužiteljica poziva propisuje kako je Vlada ovlaštena upravljati imovinom Republike Hrvatske, a ne imovinom jedinica lokalne i područne samouprave. Štoviše u samoj točci IV. Odluke se navodi da se sredstva za provedbu Odluke za ustanove socijalne skrbi čiji je osnivač Republika Hrvatska, osiguravaju u državnom proračunu Republike Hrvatske na aktivnosti Ministarstva rada, mirovinskog sustava, obitelji i socijalne politike. Odnosno iz same Odluke je vidljivo da je ista eventualno primjenjiva na ustanove čiji je osnivač Republika Hrvatska, budući da su sredstva za financiranje obveza propisanih predmetnom Odlukom osigurana jedino za takve ustanove, a ne i ustanove čiji bi osnivač bio Grad Zagreb, kao što je to slučaj s tuženikom. Točkom I. navedene Odluke propisano je sljedeće: "Radnicima u sustavu socijalne skrbi koji obavljaju poslove vezane za brigu o zdravlju i njegu korisnika usluge smještaja ili organiziranog stanovanja oboljelima od bolesti COVID-19, utvrđuje se posebna nagrada". Točkom II. Odluke propisano je: "Posebna nagrada iz točke I. Odluke isplaćuje se radniku za vrijeme koje je sukladno rasporedu rada poslove obavljao u jedinicama za skrb o oboljelima od bolesti COVID-19". Drugim riječima, sve da je Odluka primjenjiva na tuženika, a nije, ista bi bila primjenjiva na djelatnike koji bi bili striktno zaduženi i organizirani za brigu i njegu korisnika oboljelih od bolesti COVID-19 i to samo za vrijeme koje su zaista prema rasporedu rada obavljali u jedinicama za skrb o oboljelima od bolesti COVID-19 koji bi bili eventualno ustanovljeni u ustanovi, a što potvrđuje i sudska praksa. U konkretnom slučaju to bi značilo da je tužiteljica dužna dokazati da bi obavljala poslove brige o zdravlju i njege korisnika tuženika oboljelima od COVID-19 te točnu satnicu koliko je vremena svakoga mjeseca provodila obavljajući takve poslove, na koje bi joj se sate onda eventualno obračunalo uvećanje plaće određeno Odlukom. Iz tužbe tužiteljice nije vidljivo niti je ičime dokazano obavljanje spomenutih poslova, a osobito nije dokazao vrijeme provedeno na obavljanju takvih poslova. Štoviše, iz samih platnih lista dostavljenih od strane tužiteljice je vidljivo da ista potražuje tzv. Covid dodatak i za mjesece odnosno razdoblja u mjesecima utuženog razdoblja koja je provela na godišnjem odmoru odnosno na bolovanju, u kojim razdobljima definitivno nije obavljala poslove brige o zdravlju i njezi korisnika tuženika oboljelim od COVID-19 u smislu Odluke. Isto tako, tuženik ističe da je prestanak epidemije proglašen odlukom Vlade RH (NN broj 51/23) od 11. svibnja 2023. godine te je i iz toga razvidno da tužiteljica nije pružala zdravstvenu skrb pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19 sve do rujna 2024.g. Tuženik nadalje navodi da tužiteljica u svome

tužbenom zahtjevu traži isplatu za povremene tražbine od kojih je najstarija dospjela 15. siječnja 2021. Članak 227. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022, 145/2023, 155/2023; dalje u tekstu: ZOO) u stavcima 1. i 2. propisuje sljedeće: "(1) Pravo iz kojega proistječu povremene tražbine zastarijeva za pet godina, računajući od dospjelosti najstarije neispunjene tražbine. (2) Kad zastari pravo iz kojega proistječu povremene tražbine, vjerovnik gubi pravo ne samo da zahtijeva buduća povremena davanja nego i povremena davanja koja su dospjela prije te zastare." Podvodeći konkretne činjenice ovoga predmeta pod predmetnu materijalno-pravnu normu jasno proizlazi da je zastarom najstarije neispunjene tražbine u siječnju 2026., zastarjelo cijelo pravo tužiteljice iz kojeg proistječu povremene tražbine, odnosno tužiteljica je izgubila eventualno postojeće pravo potraživati isplatu COVID dodatka te stoga tuženik ističe prigovor zastare prava. Podredno, tuženik ističe prigovor zastare tražbine u iznosu od 93,43 EUR s kamatom koja počinje teći od 15.01.2021. te iznosa od 104,27 EUR s kamatom koja počinje teći od 15.02.2021. godine, a s obzirom na petogodišnji zastarni rok te činjenicu da je tužiteljica tužbu sudu podnijela 28. veljače 2026. godine, odnosno nakon proteka petogodišnjeg zastarnog roka u odnosu na predmetne tražbine i njihove datume dospijeća. VI. Slijedom svega gore navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu odbiti tužbu i tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti kao neosnovan, uz naknadu troškova ovog postupka tuženiku uvećanog za zakonsku zateznu kamatu tekuću na iznos dosuđenog troška od dana donošenja prvostupanjske odluke pa do isplate.

4. Tijekom dokaznog postupka izvršen je uvid u Ugovor o radu, obračunske liste, Odluku Vlade Republike Hrvatske o proglašenju prestanka epidemije bolesti COVID 19, zahtjev za mirno rješenje spora, Odluku o posebnoj nagradi radnicima u sustavu socijalne skrbi koji obavljaju poslove vezane za brigu o zdravlju i njegu korisnika usluge smještaja ili organiziranog stanovanja oboljelima od bolesti COVID-19 od 7.12.2020., dopis nadležnog ministarstva od 19.3.2020., odluke od 19.3.2020.

5. Sud je odbio prijedloge za provođenjem financijskog vještačenja, saslušanja tužiteljice i svjedoka Milice Sučić, Josipe Jergan, Katarine Ivanović, Nevenke Peruničić, Ivana Turkovića, Ivane Vrtan, Marine Janžek Gazdić, Tanje Cvitanović, te pribavom daljnje dokumentacije, kao nepotrebne, obzirom je već i temeljem priloženih dokaza činjenično stanje u dovoljnoj mjeri utvrđeno za donošenje odluke.

6. Cijeneći rezultate dokaznog postupka, u smislu čl. 8. Zakona o parničnom postupku, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužiteljice neosnovan, kao u izreci presude.

7. Predmet spora je zahtjev tužiteljice za isplatu posebne nagrade u visini 10% osnovne plaće, dalje: COVID dodatak, na temelju Odluke Vlade Republike Hrvatske od 7. prosinca 2020., za razdoblje od prosinca 2020. do 24. kolovoza 2024.

8. Sporno je pripada li tužiteljici pravo na navedenu posebnu nagradu, odnosno na COVID dodatak temeljem Odluke Vlade RH tijekom rada kod tuženika u utuženom razdoblju.

9. Ovaj sud je u postupku utvrdio sljedeće odlučne činjenice:

- da je epidemija bolesti COVID-19 proglašena 11. ožujka 2020. Odlukom Ministarstva zdravstva, dok je prestanak epidemije proglašen Odlukom Predsjednika Vlade RH, koja je objavljena u Narodnim novinama broj 51/23 od 12. svibnja 2023.;

- da je Vlada Republike Hrvatske 7. prosinca 2020. donijela Odluku Vlade Republike Hrvatske o posebnoj nagradi radnicima u sustavu socijalne skrbi, koji obavljaju poslove vezane za brigu o zdravlju i njegu korisnika usluge smještaja ili organiziranog stanovanja oboljelima od bolesti COVID -19 (list 46-47 spisa).

10. Odlukom Vlade Republike Hrvatske o posebnoj nagradi radnicima u sustavu socijalne skrbi, koji obavljaju poslove vezane za brigu o zdravlju i njegu korisnika usluge smještaja ili organiziranog stanovanja oboljelima od bolesti COVID-19 propisano je sljedeće:

- prema točki I. - radnicima u sustavu socijalne skrbi koji obavljaju poslove vezane za brigu o zdravlju i njegu korisnika usluge smještaja ili organiziranog stanovanja oboljelima od bolesti COVID -19, utvrđuje se posebna nagrada u iznosu od 10% od osnovne plaće radnika, a isplaćuje uz plaću radnika.

- prema točki II. - posebna nagrada iz točke I. ove Odluke isplaćuju se radniku za vrijeme koje je sukladno rasporedu rada obavljao u jedinicama za skrb o oboljelima od bolesti COVID -19.

- prema točki IV. - sredstva za provedbu ove Odluke, za ustanove socijalne skrbi čiji je osnivač Republika Hrvatska, osiguravaju se u državnom proračunu Republike Hrvatske na aktivnosti Ministarstva rada,mirovinskog sustava, obitelji i socijale politike.

11. Iz podataka u sudskom registru Trgovačkog suda u Zagrebu vidljivo je da je tuženik Dom za starije osobe Dubrava Zagreb ustanova socijalne skrbi, čiji je osnivač Grad Zagreb, te da listi obavlja djelatnost socijalne skrbi sa smještajem za starije osobe i osobe s invaliditetom.

12. Iz spomenute Odluke Vlade Republike Hrvatske o posebnoj nagradi radnicima u sustavu socijalne skrbi, koji obavljaju poslove vezane za brigu o zdravlju i njegu korisnika usluge smještaja ili organiziranog stanovanja oboljelima od bolesti COVID -19, jasno proizlazi da je ista primjenjiva na one ustanove čiji je osnivač Republika Hrvatska, budući su sredstva za financiranje obveza propisanih predmetnom Odlukom osigurana jedino za takve ustanove, a ne i ustanove čiji bi osnivač bio Grad Zagreb, kao što je to slučaj s tuženikom. Predmetnom odlukom nije određena obveza Grada Zagreba za isplatu posebne nagrade radnicima u gradskim domovima za starije osobe, već bi se ista odluka mogla operativno primjenjivati samo na

ustanove socijalne skrbi za koje je njome bio osiguran i izričito propisan izvor financiranja, odnosno na ustanove čiji je osnivač Republika Hrvatska, pa predmetna odluka, po stavu suda, ne može sama po sebi stvarati obvezu tuženiku, odnosno Gradu Zagrebu, jer za to ne postoji izričito uporište u istoj, niti se može analogijom širiti izvan svog normativnog i organizacijskog okvira. Tuženik nije ustanova čiji je osnivač Republika Hrvatska, nego ustanova povezana s lokalnom razinom osnivanja, pa Vlada RH nije mogla bez izričite zakonske osnove jednostrano proširiti obvezu isplate na takve subjekte.

13. Stoga je, već uslijed izloženog, tužbeni zahtjev ocijenjen neosnovanim u cijelosti, pa sud nije provodio daljnje dokaze po prijedlogu tužiteljice, a kako je prethodno obrazloženo, niti je posebno cijenio prigovor zastare istaknut po tuženiku, u situaciji kada je tužbeni zahtjev ocijenjen neosnovanim u cijelosti, iz navedenih razloga.

14. Odluka o parničnom trošku temelji se na čl. 154. st. 1. ZPP-a, pa su tuženiku, sukladno odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (dalje: OT) priznati troškovi: sastava odgovora na tužbu - 100 bodova (Tbr. 8.1. OT), podneska od 12.5.2026. - 100 bodova (Tbr. 8.1 OT), pristupa na ročište 28.10.2026. - 100 bodova (Tbr. 9.1. OT), odnosno ukupno 300 bodova, što uz vrijednost boda od 2,00 eura iznosi 600,00 eura, uvećano za PDV, odnosno ukupno 750,00 eura.

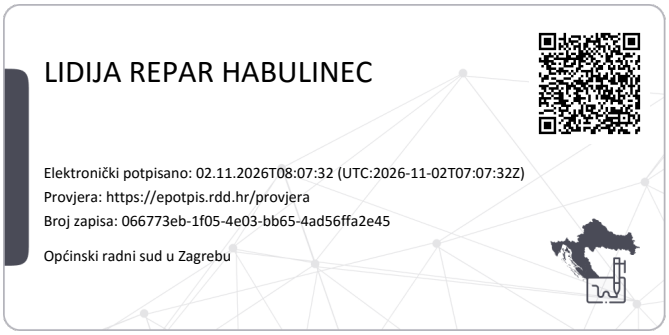
15. Odluka o kamatama na parnični trošak temelji se na čl. 30. st. 2. Ovršnog zakona.

16. Tužiteljici nije priznat parnični trošak, sukladno čl. 154. st. 1. ZPP-a, obzirom je ista u cijelosti izgubila parnicu.

17. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci presude.

U Zagrebu 2. studenog 2026.

Sutkinja
Lidija Repar Habulinec

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe nadležnom županijskom sudu u roku od 15 dana od dana dostave presude. Žalba se podnosi pisano, putem ovog suda.

DNA:
1. Tužiteljici po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088f-77331**

Kontrolni broj: **0aa98-bd028-5c7cf**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski radni sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.